

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **G. S.**, nar. X, ev.č. X, X
státní příslušnost: G.
pobytem v ČR: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2024, č. j. OAM-174/ZA-ZA11-D02-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Spolková republika Německo.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě vyslovil nesouhlas s napadeným rozhodnutím v celém jeho rozsahu s tím, že žalobu směřuje proti všem jeho výrokům.
3. Žalobce odešel z Německa z důvodu obavy o svou bezpečnost, a také z důvodu neustálého pronásledování. Asi na konci zimy roku 2022 byl v Berlíně napaden skupinou kriminálních. Členy této skupiny byli příslušníci z gruzínské rodiny, která mu usiluje o život kvůli zabití člena jejich rodiny. Skupina si jej vyhledala a napadla právě kvůli staršímu sporu z Gruzie. Závažnost této hrozby spočívá v tom, že stejná rodina, s níž má spory, si jej poté, co odešel z Německa, našla také v Polsku, a to v místě bydliště i práce. Za účelem ochrany se proto žalobce přemístil do ČR, kde chce zůstat, neboť kromě několika známých ho nikdo další zde nezná. Žalobce zde může nalézt účinnou ochranu, což Německo poskytnout nemůže.
4. Česká republika by měla s ohledem na výše uvedené využít diskreční pravomoci vyplývající z čl. 17 dublinkého nařízení a žádost žalobce o mezinárodní ochranu posoudit sama, navzdory tomu, že dle tohoto nařízení není k tomu příslušná. Německo totiž nemůže žalobci zaručit bezpečnost a ochranu ze stejných důvodů, pro které musel opustit Gruzii.
5. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalobce současně soudu navrhl, aby žalobě přiznal odkladný účinek. Soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť rozhodnutí o něm bylo konzumováno samotným rozhodnutím v meritu věci.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. V podaném vyjádření žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek, které neprokazují, že by žalovaný porušil ustanovení správního řádu nebo dublinkého nařízení a vydal nezákonné nebo nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Naopak ze správního spisu a obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný postupoval v souladu s dublinkým nařízením a správním řádem.
8. Ve věci nebylo naplněno žádné z kritérií uvedených v dublinkém nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu již dne 25. 3. 2021 ve Spolkové republice

- Německo. Německo je tak příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinno přijmout žalobce zpět na své území (čl. 18 dublinského nařízení).
9. Žalovaný odeslal německé straně dne 8. 2. 2024 žádost o přijetí zpět žalobce a již dne 14. 2. 2024 obdržel informaci, že Německo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce uznalo.
 10. Napadené rozhodnutí je opřeno o bezprostředně závazné dublinské nařízení a vychází rovněž ze zjištěného skutečného stavu věci. Žalovaný současně posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení a dospěl k závěru, že v případě Německa neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v tomto členském státě EU, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Ve zbytku žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a správního spisu.
 11. Žalobce dále namítal nedostatečné posouzení ve smyslu čl. 17 dublinského nařízení. Uvedený článek zakotvuje pouze diskreční oprávnění členského státu, na jehož použití není právní nárok, přičemž z nařízení ani neplyne povinnost správního orgánu jeho nevyužití odůvodňovat. Jde totiž o výjimku ze závazných kritérií pro určení příslušnosti členského státu a užití tohoto ustanovení je výlučně věcí uvážení členského státu a nikoliv oprávněním žadatele o mezinárodní ochranu. Pokud pak členský stát tento procesní postup nezvolí a postupuje dle standardních pravidel, nemá povinnost tento svůj postup odůvodňovat. Takový závěr je i v souladu s judikaturou správních soudů (např. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26, usnesení NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 – 36, a rozsudek KS v Praze ze dne 6. 3. 2015, č. j. 49 Az 18/2015 – 48).
 12. Pokud by se během pobytu v této členské zemi nějaké problémy vyskytly, má možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Německo je jinak povinno posoudit žádost objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového práva.
 13. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Zdejší soud přezkoumal za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, v rozsahu uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, přičemž vzal v potaz též ustanovení § 32 odst. 9 zákona o azylu (zohlednění případných nových důležitých okolností), a shledal, že žaloba **není důvodná**.
15. Nesprávnost napadeného rozhodnutí spočívá podle žalobce v tom, že Německo nemělo být určeno jako stát příslušný k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, protože mu není schopno poskytnout dostatečnou ochranu před jinou rodinou z Gruzie, která mu usiluje o život z důvodu staršího sporu z Gruzie (žalobce uvedené rodině zabil příbuzného). Tato rodina si žalobce vyhledala a napadla ho v Berlíně v zimě roku 2022 a po jeho odjezdu do Polska ho našla také tam. Podle žalobce měla být

příslušná ČR k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, když mělo být využito diskreční pravomoci dle čl. 17 dublinského nařízení, přesto, že k tomu ČR není příslušná, protože Německo nemůže zaručit žalobci ochranu před jinou gruzínskou rodinou. Argumentaci žalobce krajský soud nepřisvědčil.

16. Soud nejprve ověřil skutková zjištění a závěry o nich ze správního spisu a napadeného rozhodnutí. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 5. 2. 2024. Z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti ze dne 8. 2. 2024 a z pohovoru k žádosti provedeného se žalobcem dne 8. 2. 2024 v jazyce gruzínském za přítomnosti tlumočnice z gruzínského jazyka krajský soud především zjistil, že žalobce vycestoval z vlasti asi před čtyřmi roky přes Rigu do Polské republiky, kde setrval více než jeden rok. Pak odjel do Německa, kde zůstal asi rok a půl. Následně se vrátil do Polska a dne 5. 2. 2024 přicestoval do ČR osobním vozidlem s kamarády. V minulosti požádal o mezinárodní ochranu v Německu. Ve vlasti byl odsouzen za zabití na 11 let. Ve vězení setrval 8 let a následně byl pro dobré chování propuštěn. Rodina zabitého se však začal mstít, vypálila žalobci dům a zbila babičku, která ho vychovala. Proto žalobce odjel z Gruzie. Několik let také pobýval v Rusku a Turecku. Žalobce nepředložil v průběhu správního řízení žádné doklady, proto bylo správním orgánem přijato jeho čestné prohlášení ze dne 8. 2. 2024 za účelem prokázání totožnosti a státní příslušnosti. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že si nečetl poučení o tzv. dublinském řízení, neboť nemá brýle, proto byl poučen o tom, že v jeho případě je za podanou žádost o mezinárodní ochranu odpovědná Spolková republika Německo. Na to žalobce reagoval tak, že z Německa odjel, neboť si ho tam našla rodina zabitého. Následně si ho našla i v Polsku. Žalobce má obavy o svůj život, není proto v kontaktu ani se svými příbuznými. Do Německa se vrátit nechce, ale když to bude nutné, tak odjede. V Německu byl odsouzen za menší krádeže. V ČR by chtěl bydlet u známých v Praze. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že ho bolí játra, ale neléčí se. Dříve trpěl hepatitidou typu C.
17. Žalovaný správní orgán postupoval ve správním řízení plně v souladu s dublinským nařízením. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. dublinského nařízení. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána (čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení).
18. Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu uvedeného dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 dublinského nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení předmětné žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
19. Čl. 8 dublinského nařízení nelze v případě žalobce aplikovat, neboť žalobce je co by žadatel o udělení mezinárodní ochrany osobou zletilou. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 9 dublinského nařízení, protože jak vyplývá z žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny požívající mezinárodní ochrany. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 10 dublinského nařízení, neboť ze samotné žádosti žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žalobce, kteří by na území členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé

- o mezinárodní ochranu, a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Obdobně není v případě žalobce aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 11 dublinského nařízení, neboť z podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepožádalo o mezinárodní ochranu současně nebo brzy po sobě několik rodinných příslušníků žalobce nebo svobodných nezletilých sourozenců, o jejichž žádostech by mělo řízení probíhat společně (aby uplatněním jednotlivých kritérií nedošlo k jejich oddělení). Na území členských států EU nepobývají žádní takoví rodinní příslušníci žalobce nebo svobodní nezletilí sourozenci.
20. Čl. 12 dublinského nařízení nelze v případě žalobce rovněž aplikovat, neboť žalobce není držitelem platného víza ani povolení k pobytu jiného členského státu EU. V posuzovaném případě žalobce nebylo možné aplikovat ani kritérium uvedené v čl. 13 dublinského nařízení, neboť nebylo zjištěno, že by žalobce překročil nedovoleným způsobem hranice některého členského státu ze třetí země.
 21. Žalovaný zkoumal i případné naplnění posledních dvou kritérií dublinského nařízení dle čl. 14 a čl. 15. Dle čl. 14 odst. 1 dublinského nařízení by byl příslušný k posouzení žádosti ten členský stát, na jehož území by příslušník třetí země vstoupil a byl v něm osvobozen od vízové povinnosti. Tato zásada se však nepoužije, pokud uvedená osoba podá dle čl. 14 odst. 2 dublinského nařízení žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, v němž je rovněž osvobozen od vízové povinnosti. K posouzení žádosti je pak příslušný poslední jmenovaný členský stát. Na případ žalobce nemohlo být aplikováno ani kritérium uvedené v čl. 15 dublinského nařízení, protože žalobce neučinil první žádost o mezinárodní ochranu v rámci EU v mezinárodním tranzitním prostoru letiště ČR nebo jiného členského státu EU.
 22. S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií dublinského nařízení, které by určilo příslušnost ČR nebo konkrétního členského státu EU k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
 23. Na základě toho žalovaný zcela správně postupoval dle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, podle něhož platí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
 24. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce již podal žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo dne 25. 3. 2021. Německo je tak příslušné k posouzení jeho žádosti a je rovněž povinno přijmout žalobce zpět na své území v souladu s čl. 18 dublinského nařízení. Správní orgán proto požádal již dne 8. 2. 2024 Spolkovou republiku Německo o přijetí žalobce zpět na své území a o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Dne 14. 2. 2024 obdržel správní orgán informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Ve smyslu čl. 18 dublinského nařízení je Spolková republika Německo povinna přijmout žalobce zpět na své území a objektivně posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
 25. Zcela v souladu s právními předpisy se žalovaný rovněž zabýval tím, zda v případě Spolkové republiky Německo existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Vzhledem k vyjádřeným obavám žalobce je třeba v této souvislosti uvést, že Spolková republika

Německo je povinna v souladu s dublinským nařízením objektivně a nestranně posoudit v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V uvedené souvislosti je nutno poukázat ještě na to, že žalobce v žalobě, ale ani v průběhu správního řízení nijak nezpochybňoval průběh a kvalitu německého azylového systému.

26. V průběhu správního řízení, a to až dosud (v průběhu soudního řízení), nebylo na úrovni EU, tedy jednotlivých výkonných orgánů EU či Evropského soudního dvora, popř. ze strany Evropského soudu pro lidská práva, vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU, popř. rozhodnutí Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Také Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951 a Newyorského protokolu z r. 1967) nevydal žádné stanovisko, které by požadovalo, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do SRN, jak to jinak učinil v minulosti v případě jiných zemí (Řecko). SRN je členem EU, státní moc SRN dodržuje předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. SRN ratifikovala a rovněž dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. SRN je rovněž považována za bezpečnou zemi původu, a to nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Ročně zde požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, což svědčí podle žalovaného, ale i správního soudu, o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému.
27. Krajský soud se ztotožnil s názorem správního orgánu, že žalobci nehrozí v SRN nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že systém azylového řízení, včetně odvolacích postupů, řádně popsalo Ministerstvo vnitra ve zprávě Německo, Informace OAMP ze dne 30. 5. 2023.
28. Žalobce nenamítal ve správním řízení nic proti fungování azylového systému v Německu nebo proti postupům německých správních orgánů a policie. V rámci vyjádření se k podkladům pouze uvedl, že do Německa odjet nechce, a že se v ČR cítí konečně šťastně. Vzhledem k žalobcově pestré cestovní minulosti se lze oprávněně domnívat, že dlouho toto sdělení platit nebude, a opět se přesune do jiné země za šťastnějším životem. V ČR nemá žádné osobní, rodinné či kulturní vazby. Přicestoval sem s kamarády. Obecné sdělení žalobce není důvěryhodné, nelze mu přikládat žádnou váhu.
29. Důsledky svého jednání, tedy zabití jiné osoby, si musí nést žalobce celý život sám. Mohl předpokládat, že rodina zabitého se s jeho činem jen těžko smíří. Jak si tato rodina vyhledala žalobce v Německu a v Polsku, může si ho stejně vyhledat i v ČR. Neexistují zde žádné záruky. Právě optikou žalobce uvedenou v žalobě, že si ho poškozená rodina našla dosud všude, musí platit i to, že si ho najde také v ČR. Podle názoru soudu jde o účelové a zástupné důvody, proč žalobce nechce odjet do Německa. Jak již bylo výše podrobně rozvedeno, Německo je demokratický stát, státní moc v něm dodržuje právní předpisy a základní lidská práva a svobody a je schopna zajistit dodržování právních předpisů a lidských práv i ze strany nestátních subjektů. Jelikož státní instituce, správní orgány a policie uvedené zásady a právní předpisy velmi přísně dodržují, žalobce se zde

- může dovolat účinné ochrany svých práv a tato mu bude nepochybně v případě potřeby neprodleně, v plném rozsahu poskytnuta. Pokud by se tedy během jeho pobytu v Německu nějaké problémy s gruzínskou rodinou vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány a policii, o nichž je dobře známo, že perfektně fungují. Naproti tomu žalobce ani neuváděl, zda se již obracel v Německu na policii za účelem své ochrany. Zjevně se o to ani nepokusil. Za tohoto stavu pak nelze oprávněně tvrdit, že Německo nemůže žalobci poskytnout účinnou ochranu jeho práv.
30. Poslední žalobní námitku žalobce směřoval proti postupu žalovaného, který nevyužil diskreční pravomoci uvedené v čl. 17 dublinského nařízení a neposoudil žádost žalobce o mezinárodní ochranu sám, navzdory tomu, že ČR k tomuto posouzení není příslušná. Krajský soud nepřisvědčil ani této námitce.
 31. Podle čl. 17 dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
 32. Čl. 17 dublinského nařízení zakotvuje pouze diskreční oprávnění členského státu EU, na jehož použití není právní nárok. Dokonce z uvedeného nařízení ani neplyne povinnost správního orgánu nevyužití tohoto článku odůvodňovat. Jde o výjimku ze závazných kritérií pro určení příslušnosti členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž užití tohoto ustanovení je výlučně věcí uvážení členského státu EU a nikoliv oprávněním žadatele o mezinárodní ochranu. Pokud tedy tento procesní postup (diskreční pravomoc) rozhodující správní orgány členského státu nezvolí a postupují dle standardních pravidel uvedených v dublinském nařízení, nemají povinnost tento svůj postup odůvodňovat. Zde lze odkázat na souladnou judikaturu správních soudů (např. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, usnesení NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 - 36, a rozsudek KS v Praze ze dne 6. 3. 2015, č. j. 49 Az 18/2015 - 48). Podstatou uvedeného článku jsou především humanitární důvody, např. pro sloučení rodiny nebo kulturní důvody. Žalobce však nemá na území ČR žádné příbuzenské vazby, žije zde pouze jeho známí. Současně není osobou na někom závislou. Jelikož zde nebyl dán žádný humanitární důvod pro přistoupení k eventuálnímu převzetí odpovědnosti za žádost žalobce o mezinárodní ochranu, nebyl čl. 17 dublinského nařízení aplikován.
 33. Krajský soud k věci uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí nezákonností a je věcně správné. Žalobcem uplatněné obecné námitky nezpochybnilly závěry žalovaného. Žalobce sice zřejmě nechce do Německa, avšak v průběhu správního řízení i soudního řízení nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Německu. Žalobce také nevyjádřil žádné potíže, které by v průběhu svého předchozího života měl s německými správními orgány.
 34. Napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k případu žalobce dostatečně odůvodněno, žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, přitom vycházel z podkladů, s nimiž se měl možnost žalobce seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Doplnění těchto podkladů žalobce nenavrhoval.
 35. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry a v uvedené věci byl oprávněně učiněn závěr o nepřípustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b)

zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát v EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

V. Závěr a náklady řízení

36. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (jejich přiznání nepožadoval), proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 4. 4. 2024

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně